

Halvflaske. Nu nærme vi os derimod efterhaanden til en Pris, som er høj i Forhold til den Pris, hvorunder Bajerskølforbruget overhovedet opstod og voksede sig stort. Men ogsaa absolut set er det en saa høj Pris, at man vel maa kunne vente, at man rundt omkring i smaa Husholdninger overvejer 2 Gange, hver Gang man skal drikke sig en Flaske Øl, om man dog ikke kunde spare de Penge. Naturligvis afviser den højtærede Finansminister og med ham den ærede Ordfører ganske den Erfaring, vi havde nu for nylig, fordi den ikke passer dem. Nu skal man pludselig ikke kunne drage Erfaring af en enkelt Maaned, og ganske vist, naar man ikke havde andre Erfaringer, vilde det være noget lidet. Men lægger man den Erfaring sammen med Erfaringen fra 1891 og 1901, saa faar man et statistisk Billede, paa hvilket man virkelig kan bygge en statistisk Sandsynlighed. Med Hensyn til de 12 pCt.s Stigning i December var Forholdet ikke, som den højtærede Finansminister aabenbart tror, at man har forceret Afsætningen af Øllet under Hensyn til eller som Følge af den forestaaende Forhøjelse. December Maaned var for det første en mild Maaned, og for det andet falder den store Forøgelse af Forbruget i December forud for Forhøjelsen af Prisen. Som Følge deraf har man ingen som helst Ret til at tage særligt Hensyn dertil. Jeg har indrømmet, at Kulden har haft nogen Indflydelse, men saa meget kan man da slutte ved at stave og lægge sammen af tidligere Erfaringer, at man maa kunne paaregne en Nedgang af 15 pCt. Saa er det, synes det mig, absolut letsindigt, naar man yderligere forhøjer med $1\frac{1}{2}$ —2 Øre, at sige: Nu regne vi 10 pCt. Jeg ved ikke, hvorfor man endelig vil skuffe sig selv i denne Sag.

Man siger med en vis Ret: Ingen kan vide det i Forvejen. Ja, men skal det gælde, er overhovedet alt forgæves, hvad vi her staa og beregne. Hvis man ikke kan sige noget bestemt herom, hviler al mulig Skatteberegning paa det løseste Grundlag, og saa vil jeg sige, at alle de Bunker af Skatteberegninger med de forskellige Børnefradrag o. s. v. o. s. v., hvor man skal bruge Bunker af vidtløftige Hypoteser, ere fuldstændig hen i Vind og Vejr. Her har man en Række bestemte Erfaringer om Vekselvirkningen mellem Prisforhøjelse og Forbrug. Hvorledes kan man pludseligt se bort fra dem? Det forekommer mig ærligt talt at være en Strudsepolitik, og jeg er vis paa, at den vil hævne sig, det vil vise sig, at det er os, der have

Ret og ikke den højtærede Finansminister. I saa Henseende maa den højtærede Finansminister stadig huske paa, at vi fra vor Side ikke kunne have særlig Tillid til ham som Regnemester efter den gamle Fejlregning med de berømte 7 Mill. Kr. Jeg maa endnu en Gang erindre om, hvorledes den højtærede Finansminister den 29. September 1908 ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget for 1909—10 udtrykkelig sagde, at han havde beregnet Toldindtægterne saa lavt som vel muligt for at være paa den sikre Side, og han var klar over, at det Aar, vi gik i Møde, vilde fremvise den dybeste Nedgang, og han gentog: Jeg har sat det saa lavt som vel muligt for at være paa den sikre Side, og saa viste det sig alligevel, at han havde regnet 7 Mill. Kroner forkert. Naar man har begaaet en saadan Fejl, og Kendsgerningerne have vist, at Forholdene have stillet sig helt anderledes, end man selv havde skønnet, forekommer det mig naturligt, at man en anden Gang bliver forsigtigere.

Maa jeg i denne Sammenhæng ogsaa minde om, hvorledes den højtærede Finansminister den 23. Marts 1911 ved Behandlingen af Finanslovsforslaget i Landstinget ligefrem indrømmede, at man ved at tage Gennemsnittet for Finansaarene 1902—06 og lægge det til Grund, havde begaaet en Fejl, idet dette, som han saa smukt sagde, selvfølgelig medfører, at man kommer til at sætte Nedgangsbeløbet for lavt. Naar man altsaa har baaret sig saaledes ad, at man senere maa indrømme, at man har sat Nedgangsbeløbet for lavt og til Trods for alle Forsikringer bliver desavoueret af alle Kendsgerningerne, synes det besynderligt, at man, naar man bliver gjort opmærksom paa, at alle Erfaringer tale for, at Nedgangsbeløbet bliver et andet, uden videre affærdiger det med de Ord: Jeg siger, det bliver 10 pCt., og De skulle se, det bliver nok 10 pCt. Naar det imidlertid er saaledes, at det ikke er muligt at overbevise den højtærede Finansminister og det ærede Flertal paa nærværende Tidspunkt om det urigtige i at spænde Buen saa højt ud fra den rent finansielle Betragtning, at saa fyldestgøres det af Finansministeren selv angivne Formaal ikke, er der ingen Grund for mig til at fastholde mit Ændringsforslag — det blev fra min Side stillet ud fra Forhandlingsvillighed, for at lette Regeringen Vejen til et Kompromis med det andet Ting —, og jeg skal derfor tage Ændringsforslag under Nr. 2 tilbage.